

opusdei.org

Dopis od preláta (listopad 2013)

Komentář ke dvěma posledním článkům Kréda: „Očekávám vzkříšení mrtvých a život budoucího věku“.

26.11.2013

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

Za pár týdnů končí Rok víry, Svatý otec ho zakončí 24. listopadu, na slavnost Krista Krále. Při této příležitosti vás zvu, abyste si znovu přečetli slova našeho Otce z jedné

jeho homilie: *V Krédu vyznáváme, že věříme v Boha Otce všemohoucího, v jeho Syna, Ježíše Krista, který zemřel a byl vzkříšen, v Ducha svatého, Pána a Dárce života. Vyznáváme, že jedna svatá, obecná a apoštolská církev je tělem Kristovým, oživovaným Duchem svatým. Radujeme se z odpuštění hříchů a z naděje na budoucí vzkříšení. Pronikají však tyto pravdy až do hloubi našich srdcí nebo zůstávají jen na rtech?*

[1]

Slavnost všech svatých, kterou dnes slavíme, a zítřejší památka všech zemřelých jsou pozvánkou k uvědomění si našeho věčného údělu. Tyto liturgické slavnosti odrážejí poslední články Kréda. „Křesťanské Krédo — vyznání naší víry v Boha Otce, Syna a Ducha svatého a v činnost Boha Stvořitele, Spasitele a Posvětitel — vrcholí vyznáním víry

ve vzkříšení mrtvých na konci časů a ve věčný život.“[2]

Stručně řečeno, Krédo shrnuje poslední věci — na úrovni individuální i kolektivní —, které se týkají každého člověka i celého stvořeného světa. I zdravý rozum je schopný vytušit, že po pozemském životě něco je a že pak bude nastolena spravedlnost, tak často pošlapávaná tady na zemi. Ale pouze světlo božského zjevení — zvláště pak vtělení, smrt a zmrtvýchvstání Ježíše Krista — dává těmto pravdám jasnější obrysy, ačkoli budou stále obestřeny závojem tajemství.

Díky učení našeho Pána ztrácejí poslední věci ponurý a osudový význam, který jim přikládalo a přikládá tolik lidí v průběhu dějin. Tělesná smrt je evidentní všem, ale s Kristem získává nový význam. Smrt není pouze důsledkem toho, že jsme materiální bytosti, s tělem, které

přirozeně stárne a odumírá, ani to není pouze trest za hřích, což zjevuje už Starý zákon. Svatý Pavel píše: *Vždyť pro mě život je Kristus a smrt ziskem.* A na jiném místě dodává: *Tohle je jisté: Když jsme s ním umřeli, budeme s ním také žít.*[3] „Podstatně nové je na křesťanské smrti toto: Křtem již křesťan svátostně ‚zemřel s Kristem‘, aby žil novým životem; umíráme—li v Kristově milosti, tělesná smrt dovršuje toto ‚zemřít s Kristem‘ a zakončuje tak přivtělení k němu v jeho vykupitelském úkonu.“[4]

Církev je matkou v každém okamžiku. Zrodila nás v křestní vodě, kdy nám dala Kristův život a zároveň i příslib budoucí nesmrtelnosti. Potom se prostřednictvím ostatních svátostí — zvláště svátosti smíření a eucharistie — starala o to, abychom skutečně „žili“ a „kráčeli“ v Kristu. A potom, když přijde těžká nemoc a zejména

ve chvíli naší smrti, se k nám znovu sklání a posilňuje nás pomazáním nemocných a svatým přijímáním jako viatikem (pokrmem na cestu). Církev nám tedy dává všechny prostředky, abychom s nadějí a radostným pokojem očekávali tuto poslední cestu, která je cestou do náruče našeho Otce Boha. Proto se svatý Josemaría, stejně jako tolik světců před a po něm, vyjádřil o smrti tak jasně a optimisticky: ***Neměj strach ze smrti. – Od této chvíle ji přijmi velkoryse..., až bude Bůh chtít..., jak bude Bůh chtít..., kde bude Bůh chtít. – Nepochybuj: smrt přijde v čase, na místě a způsobem, který je ten nejlepší..., poslaná tvým Otcem-Bohem. – Buď vítána naše sestra smrt.***[\[5\]](#)

Myslím na tolik lidí — na věřící Opus Dei, na jejich příbuzné, přátele a spolupracovníky —, kteří jsou právě v těchto chvílích na pokraji smrti. Pro všechny prosím o milost svaté

smrti, pokojné smrti v plném sjednocení se s Kristem.

Zmrtvýchvstalý Pán je nadějí, která nikdy nezmizí a nezklame (srov. Řím 5, 5). (...) Kolikrát jen v našem životě pohasnou naděje, kolikrát jen se neuskuteční touhy, které nosíme v srdci! Naše křesťanská naděje je mocná, jistá; je pevná na této zemi, po níž jsme Bohem povoláni kráčet; je otevřena k věčnosti, protože se zakládá na Bohu, který je vždycky věrný.[6]

Navrhuji vám, abyste si v tomto měsíci, věnovaném zemřelým, znovu přečetli a rozjímali nad články Katechismu katolické církve, které jsou věnovány posledním věcem.

Získáte důvody k naději a nadpřirozenému optimismu a také nový impuls pro každodenní duchovní boj. I návštěvy hřbitovů, které jsou zbožnou tradicí na mnoha místech, se mohou stát příležitostí k

tomu, aby se ti, o které se apoštolsky staráme, zamýšleli nad věčnými pravdami a hledali intenzivněji našeho Boha, který nás sleduje a volá s něžností Otce.

Smrtí končí náš čas na konání dobrých skutků a na získávání zásluh před Bohem. Hned po ní pak následuje osobní soud každého z nás. Naše víra nás učí, že „každý člověk hned po smrti obdrží ve své nesmrtelné duši při soukromém soudu, který hodnotí jeho život ve vztahu ke Kristu, svou věčnou odplatu: buď projde očišťováním, nebo ihned vchází do nebeské blaženosti, nebo je ihned navždy zavržen.“[\[7\]](#)

Hlavním kritériem tohoto soudu bude láska k Bohu a k bližnímu, prokazovaná věrným plněním přikázání a povinností stavu. V dnešní době se mnoho lidí vyhýbá uvažování o těchto skutečnostech,

jako kdyby mohli uniknout Božímu soudu, který je vždy plný milosrdenství. My, děti Boží, se *nesmíme bát ani života ani smrti*, jak říkával svatý Josemaría. Pokud jsme pevně zakotveni v naší víře, pokud se zkroušeně utíkáme k Pánu ve svátosti smíření, potom co jsme ho urazili nebo abychom se očistili od našich nedokonalostí, pokud často přijímáme Tělo Kristovo v eucharistii, potom se smrti bát nemusíme. Uvažme, co napsal náš Otec před mnoha lety: ***„Zaujalo mě, když jste mluvil o ‚vyúčtování‘, které od vás Pán bude žádat. Ne, pro vás nebude Soudcem – v přísném slova smyslu –, ale bude prostě Ježíšem.“ – Tyto řádky od jednoho svatého biskupa, které utěšily nejedno sklíčené srdce, mohou utěšit i to tvoje.***[8]

Navíc — a to je další důvod k radosti — ani po smrti církev svoje děti neopouští: v každé mši svaté se jako

dobrá matka přimlouvá za všechny zesnulé, aby byli přijati do slávy. Zvláště v listopadu je tato přímluva ještě naléhavější. V Díle — v této malé části církve — se za zesnulé také intenzivně modlíme. Plníme tak s láskou a vděčností doporučení svatého Josemaríi na tyto listopadové týdny. Obětujeme velkoryse mše svaté a svatá přijímání za zesnulé věřící Opus Dei, za naše zesnulé příbuzné a spolupracovníky a za všechny duše v očistci. Vidíte, že toto uvažování nad posledními věcmi v sobě nemá nic smutného, ale že je pramenem nadpřirozené radosti? S plnou důvěrou očekáváme definitivní Boží povolání a konec světa v poslední den, kdy Kristus přijde doprovázený všemi anděly, aby převzal svoje království. Tehdy nastane vzkříšení všech lidí, kteří kdy byli na zemi, od prvního až po posledního člověka.

Katechismus katolické církve učí, že toto „byl podstatný prvek křesťanské víry už od jejích počátků.“[9] Toto učení se už od počátku setkávalo s nepochopením a odporem. „Dost snadno se přijímá, že život lidské osoby pokračuje po smrti duchovním způsobem. Avšak jak věřit, že by toto tělo, jehož smrtelnost je tak zřejmá, mohlo vstát k věčnému životu?“[10] Stane se to na konci věků Boží všemohoucností, jak říká explicitně Atanášovo vyznání víry: „Při jeho příchodu všichni lidé musejí vstát se svými těly, dostanou odplatu za své činy. Kdo konali dobro, půjdou do věčného života, kdo však zlo, půjdou do věčného ohně.“[11]

Boží dobrota je úžasná. Stvořil nás jako bytosti z těla a duše, duchovní a materiální, a je jeho záměrem, abychom se věčně radovali z jeho lásky, z jeho krásy a z jeho moudrosti v životě věčném. Jedna stvořená bytost nás v tomto slavném vzkříšení

už předešla: Panna Maria, Matka Ježíšova a Matka naše, která byla vzata do slávy nebe s tělem a duší. Další důvod k naději a optimismu!

Mějme na paměti tyto Boží přísliby, které nemohou zklamat, zvláště pak v okamžicích bolesti, únavy, utrpení... Všimněte si, jak se vyjadřoval svatý Josemaría, když kázal o posledních věcech: ***Pane, věřím, že vstanu z mrtvých; věřím, že se moje tělo opět spojí s duší, abych věčně kraloval s tebou: pro tvoje nekonečné zásluhy, pro přímluvu tvé Matky, pro zalíbení, které jsi ve mně našel.***^[12] Nechci, abyste si mysleli, ani v nejmenším, že je tento dopis pesimistický. Naopak, připomíná nám, že nás očekává Boží náruč, pokud budeme věrní.

Po vzkříšení mrtvých bude následovat poslední soud. Na rozhodnutí osobního soudu se nic nezmění, ale tehdy „poznáme

poslední smysl celého díla stvoření a celé ekonomie spásy a pochopíme obdivuhodné cesty, po kterých Boží prozřetelnost vedla každou věc k jejímu poslednímu cíli. Poslední soud ukáže, že Boží spravedlnost vítězí nad všemi nespravedlnostmi spáchanými jeho tvory a že Boží láska je silnější než smrt.“[13]

Samozřejmě nikdo neví, kdy ani jak nastane konec světa, ani jak bude vypadat obnovení materiálního světa, které bude následovat. Je to něco, co ví pouze Bůh. My musíme bdít, protože — jak Pán mnohokrát řekl – *neznáte den ani hodinu.*[14]

V jednom ze svých kázání na téma víry papež František vyzývá, aby v nás vyhlídka na poslední soud **nikdy nevyvolávala strach, ale spíše nás vybízí, abychom lépe žili přítomnost. Bůh nám milosrdně a trpělivě dává čas, abychom se Jej denně učili rozpoznávat v chudých**

**a maličkých, přičiňovali se o dobro
a bděli v modlitbě a lásce.[15]**

Rozjímání o věčných pravdách je v nás nadpřirozenější díky *svaté Boží bázni*, daru Ducha svatého, který nás vede — jak komentoval svatý Josemaría — k odporu vůči hříchu ve všech jeho formách, protože to je to jediné, co nás může vzdálit od plánů našeho Otce Boha.

Dcery a synové moji, uvažujme o těchto pravdách do hloubky. Mějme mysl upřenou na věčnou blaženost, kterou nám Ježíš Kristus slíbil, pokud budeme věrní. Zvětší se tak naše naděje, budeme naplněni optimismem před těžkostmi, vstaneme jednou a vždycky z našich malých, i ne tak malých pádů. Bůh nám svou milost neodepře. „Tento dokonalý život, toto společenství života a lásky s Nejsvětější Trojicí, s Pannou Marií, s anděly a všemi blaženými se nazývá ‚nebe‘. Nebe je konečným cílem a uskutečněním

nejhlubších tužeb člověka, stav
svrchovaného a konečného
štěstí.“[16] ***Nebe: „Co oko nevidělo,
co ucho neslyšelo a nač člověk
nikdy ani nepomyslí, co všechno
Bůh připravil těm, kdo ho milují.“
Nepovzbuzují tě tato apoštolova
slova k tomu, abys bojoval? [17]***

Odvažuji se dodat: myslíš často na
nebe? Jsi člověk naplněný nadějí,
protože Pán tě nekonečně miluje?
Pozvedněme svoje srdce k Nejsvětější
Trojici, která nás neustále provází a
nikdy nás neopustí.

18. října mě Svatý otec přijal na
audienci. Jak dobře je člověku s
papežem! Vyjádřil svou přízeň a
vděčnost Prelatuře za apoštolskou
práci, kterou uskutečňuje na celém
světě. Další důvod, abychom
neochabovali v naší modlitbě za jeho
osobu, jeho úmysly a za jeho
spolupracovníky. Před nedávnem
jsme při mši četli, jak Árón a Chur

podpírali Mojžíšovy ruce od rána do večera, aby se mohl vůdce Izraele přimlouvat za svůj lid.[18] Naším úkolem je podporovat Svatého otce naší modlitbou a našimi sebezápory v plnění úkolu, který mu svěřil sám Ježíš Kristus.

22. listopadu bude výročí okamžiku, kdy svatý Josemaría našel při přechodu Pyrenejí v roce 1937 růži z Rialpu. Stalo se to den po svátku Zasvěcení Panny Marie a náš Otec interpretoval tento nález jako Boží znamení, že má pokračovat ve své cestě, aby mohl sloužit a rozvíjet svou kněžskou činnost v oblasti, kde se respektovala náboženská svoboda. To je další pozvánka, abychom se více stýkali s Pannou Marií.

Pokračujte v modlitbě za moje záměry. V těchto dnech se modlete zvláště za ty vaše bratry, kteří přijmou 9. listopadu jáhenské svěcení. Připravme se na slavnost

Krista Krále s nadějí a optimismem, které nám dává rozjímání nad věčnými pravdami. A děkujeme našemu Pánu za další výročí zřízení Opus Dei jako osobní prelatury, 28. listopadu.

S velkou láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. listopadu 2013

[1]Svatý Josemaría, Jít s Kristem, č. 129.

[2]Katechismus katolické církve, č. 988.

[3]Flp 1, 21 a 2 Tim 2, 11.

[4]Katechismus katolické církve, č. 1010.

[5]Svatý Josemaría, Cesta, č. 739.

[6]Papež František, Promluva na generální audienci, 10-IV-2013.

[7]Katechismus katolické církve, č. 1022.

[8]Svatý Josemaría, Cesta, č. 168.

[9]Katechismus katolické církve, č. 991.

[10]Katechismus katolické církve, č. 996.

[11]Atanášovo vyznání víry (Quicumque), 38-39.

[12]Svatý Josemaría, Poznámky z rozjímání, 13-XII-1948.

[13]Katechismus katolické církve, č. 1040.

[14]Mt 25, 13.

[15]Papež František, Promluva na generální audienci, 24-IV-2013.

[16]Katechismus katolické církve, č. 1024.

[17]Svatý Josemaría, Cesta, č. 751.

[18]Srov. Ex 17, 10-13.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-listopad-2013/> (05.04.2025)